

erede sidste Tale (Blom) fandt, at der var noget Gaadefuldt derved; jeg beklager, at det ikke nærmere blev betegnet, hvori det laa, jeg skulde da med Fornøielse have opklaret Spørgsmaalet. Jeg formener imidlertid, at den Motivering, der ledsagede mit Forslag om at optage de 50,000 Kr., er tilstrækkelig klar. Den lyder jo nemlig derpaa, at da den særlige Lov ikke er fremmet saameget, som man ved Finanslovsforslagets Affattelse har gjort Regning paa, finder man det rigtigt, at det Tilskud, der i en Række af Aar har været ydet, gjenoptages paa Finansloven. Som sagt, jeg indrømmer, at der kan gjøres Indvending derimod, men jeg paa staar bestemt, at det Samme lader sig gjøre mod alle andre Udveie, der stode aabne, og at, Alt vel overveiet, dog maatte den Udvei, der nu er valgt, er den rette. Det blev rigtignok igaar gjort gjældende af et meget æret Medlem, at der var endog knyttet Betingelser i det andet Thing til at stemme for de 50,000 Kr. Jeg vil tillade mig for Fuldstændighedens Skyld at oplyse, at disse Betingelser ikke bleve opfyldte, og at den, der stillede disse Betingelser, ikke hjalp de 50,000 Kr. ind i Finansloven, idet han stemte derimod. Jeg oplyser dette for Fuldstændighedens Skyld. Det blev endvidere igaar bemærket, at et Mindretal i Folkethinget havde afholdt sig fra at stemme. Sa, det forholder sig virkelig saa; dengang et Forslag om en større Bevilling, en Bevilling af 110,000 Kr. blev forkastet, afholdt et Mindretal sig fra at stemme. Men jeg vil dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, naar Sagen i denne Retning fuldstændig skal behøves, maa der søies Et til, som ogsaa for tjener at nævnes, nemlig den Motivering, hvormed Ordføreren for det Flertal, der satte Bevillingen ind, begrundede sin Tiltrædelse af Forslaget om de 50,000 Kr. Den var nemlig fuldstændig overensstemmende med den Motivering, der ledsagede det oprindelige Forslag, idet de 50,000 Kr. tiltraadtes som Noget, der sædvanmæssig var ydet og derfor som Noget, der ikke til nogen Side præjudicerede Noget. Jeg gjen tager derfor, at jeg dog tillader mig at tro, at, medens — det indrømmer jeg — ogsaa andre Udveie kunde have staaet aabne, er den, der er valgt, den heldigste, den, der mindst vil præjudicere den Afgjørelse, som har været Regeringens Formaal, og som har vundet en saa varm Tilslutning under Behandlingen her i Thinget, særlig fra det ærede 7de Medlem for 1ste Kred (Magen). Der blev igaar under Forhandlingerne antydet, at der vilde blive stillet Ændringsforslag til Sagens 2den Behandling, men da det ikke blev bestemtere angivet, hvilke disse Ændringsforslag ville blive, skal jeg opsætte at udtale mig derom, indtil de komme til at foreligge.

Der er endnu fremhævet, rigtignok ganske i Forbigaaende, nogle Punkter, som jeg kan ønske at drøje et Dødblik ved, navnlig eet af dem, fordi jeg kan tillkjendegive en saa fuldstændig Tilslutning

til, hvad der i den Henseende blev udtalt. Det var en Beklagelse over de slette Lønningsforhold, som vore lærde Stoler nu have Grund til at beklage sig over. Det forholder sig ganske rigtigt, som udtalt af et æret Medlem igaar (Schlegel), at disse Lønningsforhold skrive sig fra 1855, og at det ikke er lykkelig senere at tilveiebringe nogen Forandring i de dengang vedtagne Lønningslister. De ere derfor end ikke paa langt nær tidsfvarende nu. Imidlertid skal jeg dog for Fuldstændighedens Skyld erindre om, at Lærerne selvfølgelig oppebære Erstatning for Sedtillæget efter den almindelige Lønningslovs Regler. Der er gjort gjentagne Forsøg paa at tilveiebringe Forandring i disse Lønningsforhold; men de ere alle mislykkede, og jeg har havt Betænkelighed ved at optage de fremsatte Forslag, førend Kultusministeriets Lønningslov i det Hele komte til Revision — der indeholdes ikke i Loven af 1855 nogen Bestemmelse om Revision — og dette vil jo ske til næste Aar. Der vil da fra Regeringens Side blive anvendt al mulig Omhu for at tilveiebringe en Forandring i de hidtil bestaaende høist uheldige og mod Stolernes høist uretfærdige Forhold. Et æret Medlem omtalte dernæst Universitetets Lønninger, og dertil skal jeg sige, at Lønningslovene derom ville blive forelagte til næste Aar. Jeg finder det ikke rigtigt nu længere at drøje ved et Spørgsmaal, som ikke staaer i direkte Forbindelse med det foreliggende Finanslovsforslag. Det Samme gjælder om andre lignende Spørgsmaal. Det maa være Fremtiden forbeholdt at forhandle om disse.

Marineministeren (Ravn): I det Foredrag, hvormed min høitærede Kollega Finansministeren aabnede Forhandlingen, gav han en Udsigt over de Hovedsummer, som ere opførte til Marinen, og jeg skal derfor kun meget kort komme tilbage hertil. Der er ialt paa §§ 23 og 26 bevilget til Marinen — naar jeg afrunder det til Tusinder — 6,001,000 Kr. Deraf er jo imidlertid en stor Sum bevilget til saadanne Poster, som ikke direkte angaa Marinen, saasom til Gods- og Fyrvesenet og forskjellige andre Ting; den Sum, som dertil er bevilget, udgjør ialt omtrent 803,000 Kr., og der bliver tilbage til Sværnet — paa de nærmeste Tusinder — 5,197,000 Kr. Naar jeg sammenligner dette Beløb med den Sum, som der for Finansaaet 1879—80 er bevilget til Sværnet, saa faar jeg vel ud, at Beløbet er omtrent 40,000 Kr. mindre, end der er bevilget for indværende Finansaaer, men det kunde dog stilles noget anderledes op, idet der blandt de Bevillinger, som ere givne i de to Aar, er en, nemlig den til Hans Majestæt Kongens nye Dampskib, som i ethvert Fald ikke kan siges at være givet til Sværnets egentlige Krigsstyrke. Subtraherer man de to Beløb fra for begge Aarene, saa vil det ses, at der er bevilget til